

“Omluvte mne, ale nejste Vy Alehai Burr, pane?”

Oslovený hřebec se otočil za kopýtkem, které mu nesměle poklepalo na rameno, a uviděl mladičkou okřídlenou klisnu. Z náprsní kapsičky na košili jí koukaly brýle a ona sama se na něj dívala, jako by byl nějaký hrdina.

Nemohl říct, že by se mu obdiv v jejích očích nelíbil. “Záleží na tom, kdo se ptá,” pousmál se.

“Ach, samozřejmě, pane,” zarazila se a podala mu kopyto. Potřásl jím. “Jsem Secret Hamiltonová, k Vaším službám, pane. Nemůžu uvěřit svému štěstí, přesně Vás jsem hledala!”

“Ale, moji maličkost? Jakpak to?”

“Pane, slyšela jsem o Vás v Princesstonu. Hledala jsem urychlený způsob studia a je možné, že jsem se přitom nepohodla s jedním Vaším známým.” Trochu tišeji potom zamumlala: “Je možné, že jsem mu jednu vrazila, ale to jsou detaily. Byl to ten, co se stará o peníze...?” dokončila tázavě.

S pozdviženým obočím se Alehai opatrně zeptal: “...dala jste pěstí školnímu kvestorovi?”

(Poznámka autorky: podle Wikipedie je to ‘vysokoškolský akademický správní úředník, který řídí hospodaření a vnitřní správu vysoké školy a vystupuje jejím jménem dle pravomocí daných rektorem a vnitřními předpisy školy.’ Není zač.)

“Přesně!” usmála se, jako by to bylo úplně normální. “Chtěla jsem udělat to, co Vy – vystudovat během dvou let a pak se přidat k revoluci. No a on se na mě podíval, jako bych byla hloupá – a já nejsem hloupá.”

Pobaveně sledoval, jak našťavaně na chvíli stáhla ouška.

“Takže jak se Vám to povedlo, vystudovat tak rychle?”

Úsměv mu zmizel ze tváře. Vzpomněl si na svoje rodiče. Viděli v něm něco, co on sám ne. “Bylo to poslední přání mých rodičů, než zemřeli.”

“Jste sirotek? To je ale náhoda, to jsem já taky. U hvězd, přála bych si válku, v níž bychom mohli dokázat, že za něco stojíme–”

“Mohu Vám koupit něco k pití?” přerušil ji Alehai, mírně nespokojen z jejích slov, a gestem poukázal na nedalekou hospodu, kterou sám poměrně rád navštěvoval. Ovšem mnohem radši ve dnech, kdy tam nemusel poslouchat jisté tři buřiče...

“To bych ocenila,” uznala slečna Hamiltonová a následovala ho. Usedli u baru a Alehai jim objednal pití.

“A když už jste mě hledala, můžu Vám dát jedinou radu: méně mluvejte.”

“C–cože?” zmateně se na něj podívala.

Jemně jí položil kopyto na rameno. “A víc se usmívej. Nesmíš všem neustále prozrazovat, proti čemu všemu bys chtěla bojovat.”

Vykroutila se z jeho sevření. “To nemůžete myslet vážně?” zamračila se. Přesně takhle s ní mluvil každý hřebec, kterého kdy potkala, a zdá se, že Alehai není o nic lepší. Ale on s ní podle všeho ještě neskončil.

“Chceš se hnout kupředu? Získat si lepší postavení?”

“Ano...?”

“Potom se nauč, že mlčeti zlato. Blázni, kteří by celý den mluvili, se velice rychle setkávají se Skullmare.”

Chtěla něco namítnout (jako ostatně vždycky), ale tu se ozval jakýsi rozruch přede dveřmi hospody. Když se přiblížil, rozpoznala několik hlasů, a potom vpadli do dveří tři jednorožci. “Vpadli” je velice přesné slovo, protože dva z nich okamžitě dopadli na podlahu a jen jejich třetí kamarád měl ten luxus, že žuchnul na ně dva. Nevypadali ale, že by je to nějak rozrušilo. Byli rozjaření, výskající a zcela určitě opilí.

“My o vlku...” povzděchnul si Burr, který už měl s touto trojicí zkušenosti.

“Hospodo!” zvolal jeden z nich, modrý jednorožec s černou hřívou. “Hod’ mi sem pintu něčeho dobrého na jméno Dusk Laurens! Už mám za sebou dvě, hodím do sebe třetí a pak půjdu všechny ty červený kabátky pomlátit!”

“Oui, oui, na jméno Maya de Lafayette taky jedno!” ozvala se jediná klisna ve trojici, žlutá s červenou hřívou a s japonickým přízvukem. “Jako Lancelot týhle bandy se musím řádně připravit na cestu do Equestrie, abych vzkázala králi ‘Casse toi!’” Secret francouzštinu studovala, a tak jí neuniklo, co Mayin vzkaz znamená. “Protože kdo je z nás nejlepší? C’est moi!”

“To tak, brácho!” zvolal třetí, zatímco usedali ke stolu. “Dvě pivka na jméno Artis Mulligan a jeden croissant tady pro slečinku, co už zase frajeří!”

“Hej, zpomal trochu!” pokusila se ho zarazit jeho spoléčnice.

“Ha, to říkala tvoje máma včera taky!” zasmál se Mulligan, s ním se rozesmál i Laurens a nakonec i Lafayette, a Secret, která celou jejich diskuzi poslouchala z povzdálí, si uvědomila, že se taky usmívá. Když se trojici dostalo jejich nápojů a připili si na revoluci, rozhodla se, že s těmi si musí co nejdřív promluvit.

Burr vedle ní jen protočil oči. “Jak jsem říkal, radši mlčet,” řekl.

To byla chyba, protože jeden z hlasitých revolucionářů si ho všimnul. “Ale ale,” usmál se Laurens, “jestlipak to není zázrak z Princesstonu!”

Mulligan se ohlédnul přes rameno a při pohledu na známou tvář vesele dodal: “Alehai Burr! Přidej se k nám, pojď si s náma stěžovat na všechno, co obrátíme naruby!”

Ušklíbl se: “Tak s tím hodně štěstí. Vy si bojujte a plivejte, ale já jsem spokojený tady a klidně si ještě chvíli počkám na to, kde skončím.”

“Ale no ták!”

“Nebud’ baba!”

“Burre, revoluce je prakticky za dveřmi, na co ještě čekáš?”

“Jestli za nic nebojujete, za co byste padl?” zeptala se tiše Secret.

Čtvery páry očí se k ní otočily. Trojice jednorožců okamžitě ztratila zájem o nedůtklivého Burra a sesypali se okolo pegasky.

Kdože prý je, ptali se.

Cože tu prý dělá, ptali se.

Secret se zhluboka nadechla a odpověděla.